

Жив-був пес: Сірко і Таємниця старої комори (казка)

Брати Деменки

У селі всі знали пса Сірка як вірного сторожа та доброго друга. Він завжди допомагав стежити за порядком і пильно охороняв двір. Але одного ранку господар занепокоївся — глечик із молоком, який він залишав у коморі на ніч, кожен раз виявлявся порожнім.

— Що за дивина! — сказав він. — Я точно пам'ятаю, що ввечері наповнив глечик! Сірко, треба розібратися, куди зникає молоко!

Пес кивнув і вирішив з'ясувати усю правду.

Тієї ночі Сірко сховався біля комори й почав чекати. У селі всі давно поснули, було тихо, лише місяць освітлював двір. Раптом дверцята комори ледь скригнули, і хтось обережно прослизнув усередину. Сірко підняв голову й побачив знайомий рудий хвіст!

Це була лисичка! Вона крадькома підійшла до глечика з молоком і почала швидко пити. Але щойно вона підняла мордочку, то побачила перед собою Сірка.

— Ой-ой! — пискнула лисичка. — Сірко, тільки не гавкай! Будь ласка, не видавай мене!

— Це ти щоночі крадеш молоко? — суворо спитав пес.

Лисичка винувано кивнула. — У мене в лісі маленькі лисята... Вони ще зовсім крихітні й без молока не виживуть. Я не хотіла красти, але не знала, де ще взяти їжу для них...

Сірко задумався. Він знав, що господар буде дуже сердитися. Але ж лисиця робила це не для себе, а для своїх малят...

— Добре, я тебе не видам, — сказав Сірко. — Але тобі більше не можна приходити сюди. Якщо господар дізнається, що ти береш молоко, мені буде непереливки.

— Але ж мої лисята... — прошепотіла лисиця.

— Не хвилюйся, я придумаю щось, — сказав Сірко і підморгнув.

Наступного ранку господар знову виявив, що молока в глечикі немає.

— От халепа! — похитав він головою. — Як же так? Куди ж воно дівається?

Сірко голосно гавкнув і підбіг до глечика. Він ретельно його обнюхав, ніби щось знайшов, а потім зачепив лапою. Глечик хитнувся, і господар побачив тоненьку тріщинку.

— Так ось у чому справа! — вигукнув чоловік. — Глечик тріснув, і молоко повільно витікало в землю! Треба ж було одразу це помітити!

Господар виніс глечик з комори й викинув, навіть не підозрюючи, що насправді сталося.

Тієї ж ночі Сірко зустрів лисичку біля лісу.

— Більше не приходи до комори, — сказав він. — Це дуже ризиковано.

— Я розумію... — сумно відповіла лисичка.

— Але не хвилюйся! Завтра я сам принесу тобі їжу! — пообіцяв Сірко.

Очі лисички засяяли. — Дякую, Сірко! Ти справжній друг!

Наступного дня Сірко справді прийшов до лісу з кошиком. Там було трохи молока, шматочки хліба та м'ясо. Лисичка радісно зустріла гостя, а маленькі лисята весело замахали хвостиками.

З того часу лисичка більше не приходила до господарства, а Сірко не тільки залишився вірним охоронцем двору, а й став справжнім рятівником для лісової родини.